

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

lună 85 cr., $\frac{1}{2}$ an 2 fl. 50 cr., $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{2}$ an 3 fl. 50 cr., $\frac{1}{2}$ an 7 fl.
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

$\frac{1}{2}$ an 10 franci, $\frac{1}{2}$ an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamentele se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr.
a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și Administrația: Strada Măcelarilor Nr. 21.

Se prenumără și la poște și la librării.

În București

primesce abonamente D. C. Pascu, Str. I. pescani 35

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscrise nu se înapoiază

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Socoteală greșită.

Tare sunt superați guvernamentali nostri pe opozițiile maghiare. Nici de cum nu le pot ierta, că prin scandale parlamentare și demonstrațiuni de stradă au isbutit să-și impună voința în toate acțiunile mai de frunte și să blameze guvernul în atâtea rânduri înaintea țării, înaintea Coroanei și înaintea străinătății.

Și de aceea se plâng, că opoziția prin atitudinea sa numai rău face „națiunii”. Căci înainte de toate vatămă buna reputație a parlamentarismului unguresc, apoi dau dovezi de nematuritate politică a Maghiarilor și în fine păgubesc vada monarhiei înaintea amicilor și dușmanilor ei din străinătate.

Și adică pentru-ce și lărmue atâtea opozițiile? se întreabă cinstiții mameluci. Ce le trebuie lor, ce le nemulțumesc? Așa glăsuiesc, între altele, „Nemzet” dela 29 Oct. n., pentru-ca tot el se răspundă, că opozițiile numai din răutate, lipsă de conștiință sau din prostie fac ceea-ce fac.

Căci națiunea maghiară de-a nu are cuvinte să fie nemulțumită. După trei sute de ani de amorfeală și decadentă, astăzi poporul maghiar s'a avântat la o putere, influență și bunăstare economică și culturală, cum n'a mai fost nici-odată și n'a cutezat să spereze nimenea.

„Mândria și conștiința renascerii sale victorioase” — dice „Nemzet” — „l-ar pute face fericit pe Maghiar. Și totuși mereu îi șoptesc în urechi să fie „nemulțumit”. Dar' în cele din urmă guvernamentul se mângâie cu speranța, că vor înceta și prostiile opoziționalilor. El le consideră numai de ultime și slabe valuri ce au mai rămas din furtunile trecutului, dar' se vor liniști în curând pe deplin.

Nouă ni-se pare, că socoteala guvernamentului nu este în toate punctele corectă. Are dreptate, că Maghiarii pot fi mulțumiți cu soarta ce au avut-o în jumătatea a doua a secolului XIX. Are dreptate că atâtea putere, atâtea influență și atâtea bunăstare nu au mai avut ca în epoca aceasta norocoasă pentru ei. Are dreptate și în aceea, că purtarea opozițiilor este nemotivată și chiar dăunoasă intereselor maghiare, că opoziția numai Maghiarii-

lor le strică, când agită contra integrității monarhiei, contra armatei comune și a tuturor instituțiilor sistemului dualist.

Dar' nu are dreptate când dice că agitațiile opozițiilor sunt numai ultimele valuri ale unor furtuni ce trec și că în curând se vor liniști pe deplin. Nu este așa. Din contră sigur mai adevărat este, că scandalurile opoziționale sunt numai începutul unui curent periculos, care a străbătut întreg poporul maghiar și tot mai mult se desvolată, însă nu peste mult nu va mai fi om între Maghiari, care să-i poată rezista.

Să luăm lucrurile cum sunt. Maghiarii nu prin merite și muncă dreaptă au ajuns la puterea lor de astăzi, ci prin nenorocirile ce au lovit monarhia și de care ei s'au scutit folosii. Și s'au folosit așa, că au creat un sistem basat pe nedreptate, în care s'au făcut stăpânii exclusivi ai țării întregi și au sequestrat toate foloasele ei materiale și morale în favorul rasei lor și în paguba celorlalte națiuni conlocuitoare.

Imoralitatea din care a rezultat „renascerea victorioasă” a Maghiarilor, adică exploatarea nenorocirilor monarhiei și pactarea cu dușmanii ei externi, precum și nedreptatea, pe care este basată puterea lor, adică exploatarea popoarelor conlocuitoare în favorul rasei maghiare, nu au putut să producă decât fructe rele. Este o lege a naturii, că faptele rele numai rău pot să producă. Manifestațiunile acestui rău sunt scandalurile opoziției, ear' nu ultimele valuri ale unor furtuni trecute.

Și e foarte natural să fie așa. Câștigată odată atât de ușor puterea asupra Ungariei, opoziționalii se cred îndreptățiți a merge și mai departe. De aceea nu se mulțumesc cu asuprirea nemaghiarilor și cu exclusiva stăpânire a Maghiarilor, ci voesc mai mult. Voesc înainte de toate maghiarizarea generală a tuturor locuitorilor țării, și apoi voesc independența, pentru-ca să nu mai depindă întru nimica de Austria, să nu mai fie instituții comune și armată comună, ci toate să fie maghiare și beneficile rezultate din ele ale Maghiarilor.

Și apoi să fim drepti. Nu numai opoziția nutrește aceste idealuri, ci și guvernamentalii.

Cu toții au cultivat spiritul șovinist și revoluționar, de care acum se sperie mamelucii.

Cu toții au în inima lor dorul maghiarizării și după statul național de o parte, ear' de alta dragoste nesfârșită pentru revoluționarul Kossuth Lajos.

Așadar' le putem dice guvernamentalilor: Ale voastre dintru ale voastre. Nu aveți să vă plângeți de opoziții, căci păcatele lor sunt păcatele voastre și unul și același lucru îl voiți cu toții.

Nădăduim însă, că dorul nu vi-se va împlini. Pentru-că monarhia nu va mai fi în strimtoarea, de care s'au folosit Maghiarii, ear' într'însa mai sunt și alți factori, care s'au putut convinge de rezultate a dat „împăcarea” cu Maghiarii și ce rezultate mai pregătesc. Acești factori, pentru care existența monarhiei trebuie să fie interes mai mare decât dragostea șovinistilor și imbuibarea lor, vor săi apoi ce este de făcut.

Conflictul greco-român.

„Timpul” (nrl dela 18/30 Octomvrie) serie cu privire la instituirea unui arbitriu următoarele:

„Am publicat ieri o depeșă din Berlin prin care eram încunoscințați, că însărcinatul grecesc de afaceri a remis guvernului german o notă asupra diferendului cu România, cerând marilor puteri „să spriginească dorința sa de a încredința la nise arbitri soluțiunea acestui diferend.

„Nu putem decât să regretăm, față cu acest demers, că guvernul grecesc se ostenește înzidar.

„În adevăr, ce răspuns pot să dea marile puteri la nota grecească?

„Chiar fără a examina cestiunea și fără a căuta de care parte e dreptatea, cabinetele europene vor răspunde că de vreme-ce și Grecia și România sunt state independente, ele n'au decât să se răfuească între dîsele cum vor crede de cuviință și că nici un alt stat n'are dreptul să se amestece.

„Alt răspuns nu poate căpăta guvernul din Atena.

„Cu atât mai mult vor da diferitele guverne un asemenea răspuns, cu cât s'au putut vedea din diarele străine că opinia publică europeană desaproabă cu deservire purtarea Greciei și dă dreptate guvernului nostru.

„Atitudinea statului grecesc e atât de nejustificată, încât nici chiar guvernele binevoitoare Greciei nu vor pute să facă absolut nimic în favorul ei.

„Deosebit de aceasta, neastâmpărul guvernelor ce s'au succedat de câțva timp la Atena, a ajuns să oboască pe Europa.

„Pentru lucrurile de cele mai de nimic și fără o umbră măcar de dreptate, Grecia a încercat deja în câteva rânduri să turbure liniștea cabinetelor europene, așa că lumea a început să se sature.

„Noi nu ne îndoiim nici un moment că demersul de acum al guvernului grec pe lângă marile puteri va rămâne fără nici un rezultat.”

Correspondență din Viena.

Viena, 27 Oct. 1892.

(Evenimentele din Ungaria în lumina austriacă. — Redeschiderea consiliului imperial și partidele. — Agitațiunile partidului popular creștin.) Evenimentele, al căror teatru a fost Ungaria din incidentul planuitei sârbări militare și a încununării monumentului generalului Hentzi, au provocat în Cisleithacia indignație unanimă, și anume nu numai cercurile, care la nici un privilegiu nu tănușesc aversiunea lor contra șovinistilor maghiari, au dat expresiune adâncii lor indignațiuni, ci chiar toți aceia — îndeosebi — acei parte a presei — care se folosesc de toate ocaziunile, ca să asigure pe Maghiari de simpatia lor, s'au vădit îndemnați în fața demon trațiilor antiaustriace d. peste Leitha să arete, cel puțin în afară, că sînt uimiți și desaproabă acele excese. Ceea-ce însă este neasemănat mai important ca indignarea ce nu se poate lua tocmai în serios a presei partidului liberal, este adîncă indispoziție ce a fost cauzată prin provocațiunile exaltațiilor maghiari în cercurile oficiale și la locul Prelatului. Indispoziția, care prin plecarea subită a Monarhului la Viena a căpătat un comentariu cu deservire lămurit, pare a fi o dovadă îmbucurătoare, că în cele din urmă încep și factorii în prima linie normativi să abandoneze paciența și îndelunga răbdare atât de lungă vreme observată față cu transgresiunile Maghiarilor, și a apărta situația din Ungaria cu seriozitatea care o merita. O atitudine energică contra tendințelor de independență ale unor anumiți „corifii” maghiari, ar răcori ușor „însuflețirea națiunii”. Acest simțământ este aici general, și trebuie conștient, că este un simțământ cu deservire corect. Interesantă este atitudinea foilor față cu criza ministerială. Nu partidul independenței, nu contele Apponyi este acuzat, că au provocat criza prin purtarea lor neînfrînată, ci ministrul-prezident contele Szapary. Acest punct de vedere mai mult ca o ciudat este motivat cu aceea, că contele Szapary ar fi trebuit să știe, că proiectul de a înecuna monumentul lui Hentzi deodată cu al honveților, va întimpina pedeci neînfrînabile. Numai necunoscînd această stare de lucruri contele Szapary a putut provoca „lipsa de tact”, care acum după toată

probabilitatea va duce la disolvarea cabinetului și la demisiunea ministrului president. Dar' ori-ce soluțiune va afla actuala situație, de una pot fi asigurați domni maghiari, că prin vitejiile lor din urmă din nou s'au făcut un număr colosal de adversari noi în Cisleithania și că în viitor evenimentele de peste Leitha și la locurile competente vor fi întimpinate cu mai multă atenție și, așa sperăm, cu mai multă energie ca până acum.

Consiliul imperial austriac a fost convocat de Împăratul pe 5 Noemvrie, ca să-și reînceapă activitatea. Începerea debaterilor, care în prima linie se vor ocupa cu bugetul pe anul 1893, este așteptată cu mare încordare. Disolvarea reprezentanței comunale a orașului german Reichenberg prin locșitorul Boemiei, probabil va întruni pe toți deputații germani, fără deosebire de partid într'o acțiune comună contra guvernului. Reglementarea orașului Reichenberg a produs senzație cu atât mai mare, cu cât partidul liberal în cei doi ani din urmă a câștigat influență hotărâtă asupra măsurilor guvernului, așa că acest partid este de prezent reprezentat în cabinet prin persoana ministrului Kuenburg. Între asemenea impregiurări este ușor de înțeles, că se așteaptă cu multă încordare deslășirile ce va da guvernul ca răspuns la interpelațiile ce i se vor face. Nu este imposibil, că prin disolvarea consiliului comun al Reichenberg și prin sensul ce l-a produs această măsură în populația germană, partidul liberal, care de doi ani s'a calificat de partid guvernamental, va fi fără voca să împins eară în opoziție, ceea-ce ar cauza o schimbare esențială a constelațiunii de până acum a partidelor din casa deputaților.

Agitațiunile partidului popular creștin, care în săptămânile din urmă a avut să înregistreze un șir de succese respectabile și care a câștigat teren nou prin eserierea alegerii de deputat la dieta provincială pentru cercul IX. din Viena, prin aparițiunea subită a holerei în Viena au suferit o perturbare momentană. Prin ordonanță polițenească anume au fost oprite toate adunările de popor, în vederea pericolului de holera (deși până acum a fost un singur caz de moarte). În urmăre mai multe adunări deja înscințate, între care una, în care deputatul Dr. Lueger a voit să vorbească despre scandalurile maghiare din Ungaria, au trebuit să fie revocate. Sperăm că această oprire va fi în curând cassată, căci despre o epidemie de holera în Viena nu se poate vorbi după grandioasele măsuri de precauțiune ce s'au luat.

FOIȚA „TRIBUNEI”.

Voevodul munților...

Încununat de rațe 'ție chipul tău, părinte,
Și vocea Ta răsună de armonii ceresci,
Un ocean de flacări și vijelii sfîrșesc
Cu mîna Ta cea dreaptă, întinsă înainte,
În tine 'mi e nădejdea, părinte din Șîșasci,
Să nu ne lași, părinte.

Mănunchiuri se adună de milioane de
Din maluri dîunăre, din creeri de Carpați,
Acum ei laolaltă cu toți s'adunați,
Același dor sîlbatic de țeară îi petrece,
De-aceleași rațe încă ei sînt încununați —
Și în ochi scînteie le trece.

Privirea tuturor spre Tine-o vîd întoarsă,
O! pune-Te, părinte, în fruntea tuturor,
Și 'ndeplinesc visul și așteptarea lor,
O rață 'ndurătoare de mîngăieri varsă
Pe inima atîtuî nemîngăiat popor,
Pe fața lui cea arsă.

Nu vezi la sinul mării cum plînge pruncul
Șorul,
Odrasla minunată, al Romei demn urmaș?
El fi-va țerii noastre cel mai viteaz ostaș,
O! luptă-Te și scoate din el conducătorul
Armatorilor falose, a 'ntăilor lui pași,
Tu fii luminătorul!

Ardealul vechiu, Bănatul și Crișana toată
Deodată cu jîntul cel vechiu marmureșan,
De unde în mîndre timpuri s'a scoborit Bogdan

Și Argeșul cel vesel, Moldova 'ntuneacă
Până dincolo de Nistru și malul dîunărean,
Cu toți la Tine cată.

Cu-a biruinței cruce în mîna Ta cea dreaptă,
Așteaptă, tot așteaptă, Tu să le faci un semn,
Tu ești al deșteptării și al vieții lor îndemn,
O 'ntoarce-Te, părinte, spre-aceia ce așteaptă
Să întorci trecute vremuri din calea lor c'un
semn.

Din mîna Ta cea dreaptă!

Ah! membrele atîtor eroi Te împresoară
Atîtea glasuri sfîșie trezesc al Tău glas,
În Tine 'li e nădejdea și Tu li-ai mai rămas,
Ei numără cu secolii minutele ce zboară
Și nu pot far' de Tine să mîscă al lor pas

Grăbit din oară în oară:

De gânduri mari înalte cuprînsă 'i a Ta minte,
De-a patriei vîpaie e sufletu-'ți umplut,
Privirea Ta vorbește, când glasul Tău e mut
Și gura Ta închide profetice cuvinte
Când fața 'ți-o acoperi și-un pas da-ți am făcut,
Tu l'ai scînt, părinte.

Învăță Răsăritul în valuri de lumină
Din al vieții Tale putericio asfințit,
A Romi-adîncă slavă Tu încă ai slăvit,
Pogoritoru-'i vîrednic în fața Ta să 'nchină,
La-ai Tăi genunchi s'aruncă poporul umilit,
Românul ce suspină.

A vremilor străvechi întuneacă zăre
Atât o risipește icoana Ta de aji,
În brațu-'ți hotărîre, cu gândul vechi treaz,
Cu ochii 'n fiți în noaptea de planuri viitoare,
Ce-'ți îsvorese din minte și-'ți ese în obraz.
O! proroc mare!

Cu toți de laolaltă la Tine luăm aminte,
Tu ești secretul vieții întregului popor,
Tu-i împrumăți și vocea și focul ardător,
Ei din dăreț îți caută, Tu cauți înainte,
Cu fruntea ridicată, sumet, hotărîtor,
Să nu ne lași părinte!

Nu ne lăsa în noaptea cea plină de uimire,
În care noi ne sbatem, nădejdea Tu ne ești,
Tu intrupei simțirea suferii românești,
Și-o 'ncungiuri de-atîta putere și mîrire,
Pe toți uniți, alături de Tine ne 'ntălnesci.
Poniți spre răsărit!

* * *

Un tunet ce vîscie, un fulger ce străbate
Și sfîșie vestmîntul de nori întuneacă,
Ce încungiură fruntea înalților Carpați,
Un sunet lung de valuri în roșot turburate.
De-un uragan puternic, în termii revarsaji,
Ai Dunării umflăte!

În orbal întunecet cu haosu-i ce geme,
Figură uriașă a eroilor de aji,
Scăldată numa 'n rațe lungi, curse pe obraz,
Putere, ce de-o altă putere, nu se teme,
Viteaz cum nu e 'n lume al doilea viteaz.
Blăstem pentru blăsteme!

Ah! gemetele-aprinse și plînsul ferbinte
Răsună în audu-'ți de dincolo de munți,
Atîtea 'ngîndurate și 'ntu-ecate frunzi
Atîția nori negri pe 'ngrămădită minte,
O! glasul Tău se schimbă și fața Ta o 'neruși.
Să nu ne lași, părinte.

Basarab.

Notițe literare.

Dacă din scrierile literare, ce ne sosesc la redacție, s'ar pută cel puțin a patra parte publică, multe senine bucurii am ave atât noi, cât și onorații nostri cetitori. Am pută atunci să constatăm în Ardeal o mișcare literară de oare-care merit. Așa însă, trec luni de zile până-ce ne vine câte o mică lucrare, pe care s'o publicăm fără a face hatir autorului.

Nu vrem să cercetăm de astă-dată cauzele secetei literare ce ne bîntue. Mai ales că tuturora ne sînt cunoscute aceste cauze. Ținem numai a constata, că scăderea cea mai mare și aproape a tuturor celor-ce scriu, e că nu știu destul de bine românește, ori chiar de știu, nu scriu curat românește. Ungurismele și germanismele schilodesc cele mai multe frase, fac ca scrisesele dîse românești să nu aibă decât numele, încolo altă însușire a limbii românești ba!

Ear' una din cauzele acestei impregiurări — pe lângă alte multe — e că cei-ce scriu nu au cetit ori nu cetesc îndeostul lucrări de ale autorilor români de valoare.

Un stat bun și prietenos deci pentru colaboratorii nostri literari externi: Tocmai acum a apărut volumul „Legende ori basmele Românilor” (ediția II.) de Petru Isărescu. Cîna vrea să învețe a scrie bine și curat românește, să cetească, să studieze chiar, frumoasa limbă în care sînt scrise aceste basme.

Vor înveța nu numai limbă frumoasă, dar' vor pută să admire fantasia poporului, atât de bogată. Cosinzenele cu boiul mlă-

dios, cu ochi fermecători, cu obraji ca laptele și graiu dulce, Feți-frumoși cu păr de aur moale și viteji încât omoară cu o singură lovitură mai mulți smei, — și alte minunății din basmele noastre, nu numai ne vor aduce aminte de vremea dulce când adormiam spu-vîndu-ne mamele ori surorile mai mari povesti, încât peste noapte visam tot despre grădini împărătesci și bălauri cu șapte capete, — dar' ne vor face mai presus de toate, ca vrînd să scriem să ne îndreptăm mereu înspre popor, să-i studiam firea, moravurile, să muncim cu condeiele noastre ceea-ce îl muncesc pe dînsul, poporul pururea senin cu mintea, pururea curat în suflet. Nu vom mai scrie atunci povești și romane în care nu-i nimic românesc, ci totul este ori copie slabă dela străini ori rezultatul unei fantasii slabe, palide. Și știut este, că cei slab și palid, nu poate să dă-nuească.

Cetirea basmelor române adunate cu atîta trudă de regretatul „culegător-tipograf” Isărescu va ajuta pe mulți dintre cei-ce aji sînt slabi încă în mînuirea condeiului, ca pe viitor să scrie limba fermecătoare a poporului, să dea fătului minții și inimii lor o formă trînică, neperitoare.

Același bun serviciu îl poate face apoi și revista „Sedătoarea” din Fălticeni (România), care apare redactată de dl Artur Goroș și alți institutori și învățători din țeară. Basmele și posibilele populare ce publică această revistă sînt de toată frumseța.

*

Ori-ce mișcare populară mai intensivă, nasce o literatură a sa. Astfel — ca să vorbim numai despre cele de pe la noi

Semnul creștinismului prigonit de Maghiari.

G. Hodac, 20 Oct. n.

În depărtare de vreo 10—12 chlm. dela Reghinul-săsesc spre Răsărit e comuna Ieci (Vécs). Majoritatea locuitorilor sunt Maghiarii calvini, iar Românii abia vreo 34 familii afiliate parohiei orientale din Lueri, dar credința lor e tot atât de tare ca și a Românilor din satele învecinate. Credința creștină a îndemnat pe acești Români să hotărască a ridica pentru mărirea lui Dumnezeu un monument creștin, o cruce. O colecție se pornește între ei, și în scurt timp crucea e gata; lipsia numai locul acomodat și, după usul vechiu, puțin cam ridicat.

Sasul Zinz din Ieci, înțelegând despre această hotărâre laudabilă a Românilor, deși lutheran, le oferă cu plăcere un loc al său lângă drum, cam în capătul din jos al satului. Crucea se așază la locul numit și călătorii trecători făcând semnul creștinătății „se închină patimilor Mântuitorului Christos și măresc sfânta lui înviere”.

Așa ar fi rămas lucrul mult timp, dacă pe cocoana baronesă Kemény nu ar fi vătmănat-o la ochi vederea acestui nevinovat monument creștin. În urma acestei idiosincrazii de ochi chibărit pe mai mulți Români și pe Sasul Zinz la sine sus în „curte”, și în înțelegerea: cum au putut avea îndrăzneala de a ridica în sat ungurească o asemenea cruce românească? „Ez nem rendes dolog...” „Așa-i datina străbună a Românilor, Măria Ta”, fu răspunsul lor.

„Pe unde trec și petrec ei, rămân tot semne de acestea în urma lor, ca și cum au rămas scapi pe unde a trecut armata muscălească”. Baronesa exprimându-și indignațiunea și față cu Sasul Zinz, pentru că a făcut Românilor o asemenea concesie, acela îi răspunde: „D'apoi, Măria Voastră, toți suntem creștini și ne închinăm la același Christos, de ce să ne împedecăm de acea cruce românească?”

Dar aceste clarificări nu folosesc nimic. Baronesa pretinde că crucea se fie scoasă din acel loc. Da, ea face o asemenea pretensiune ilegală, creștind că trăsece tot în acele timpuri, când bieții Români nu aveau dreptul a-și ridica biserici decât afară de centrul comunei, la un loc retras, iar dacă Grecilor mai privilegiați li-se concedea a-și face biserică în centru, aceea trebuia să fie ascunsă de ochii lumii într-o curte unde, fără turn, fără toacă și fără clopote, ca nu cumva prin sunetul lor să fie sculate cocoonale străine până în țină din plăcutul lor somn.

Românii, deși șiau că e nebasată pretensiunea, se pun pe gânduri, căci își aduc aminte că neavând pășune, lemne etc., dela „curte” li-se vor face greutăți mari. Așa a și fost. Românilor și cu prețuri urcate li-se refușă tot.

În urmea acestora ei se adresează către Excelența Sa dl. comite-suprem, bar. Kemény. Fiind însă stăpânul ocupat, înasul înseamnă plângerea Românilor, și nu peste mult prefectul avertii baronului le cetesce sentența sosită. Români vor primi pășune, lemne etc. (fărăse pe bani) cu preț mai urcat, numai dacă vor scoate crucea, ce de curând au ridicat-o în capătul din jos al satului. Socorul numitului Zinz, pe care era futabulat locul din cestiune, încă pretinde aceasta, căci altcui și dînsul își perde pâinea ce o capătă ca îngrijitor de drum.

— mișcarea dela 1848 a dat naștere la o mulțime de opere, în prosă și în versuri. Ear' ca să venim la întâmplări mai recente, mișcarea națională pornită acum doi ani în București a provocat și ea o mulțime de articole de ziare, de broșuri și cărți mai voluminoase asupra „ceștiunii române” aji la ordinea zilei.

Alături de Memorandul studenților bucureșteni, cu Memorandul Românilor și alături cu Replica, cartea domnului George Adamescu, profesor în Galați, intitulată: „Luptele pentru naționalitate ale Românilor de peste munți”, este a se considera ca lucrare de mare valoare asupra mișcării Românilor.

Domnul G. Adamescu, deși tânăr încă, și-a dat multă osteneală să studieze istoria noastră, a Românilor de aici. Ise cuvine cu atât mai mare laudă, cu cât rezultatul cercetărilor și studiilor sale le împărtășește și fraților noștri din România, care vor citi cu plăcere și folos cartea tinărului autor.

Opera domnului Adamescu, foarte voluminoasă (300 pagini), după cum arată și titlul, se ocupă cu mișcările (de caracter revoluționar) ce au frământat pe Români ardeleni mai ales în decursul acestor din urmă trei veacuri, mișcări care ținiau la câștigarea drepturilor noastre naționale. Autorul a consultat și studiat în chip con-

În urma acestora s'armana cruce a fost scoasă și mutată în ținăuie. Nu știu până când?

Nu mai încapă îndoeala, că faptul acesta este o batjocură a întregului creștinism; o pată pe veacul luminilor. Și totuși mai au foile jidano-maghiare obrăznicia a susține că plângerile Românilor sunt „képzelt panaszkok”.

Auși Europa civilizată! O cruce simplă, ridicată pentru mărirea lui Dumnezeu și în semn că locurile respective sunt creștine, — Românilor e silit s'o scoată.

Rușine și ear' rușine, și de dece ori rușine pe cei ce își bat joc de „crucea care este pizitoarea a toată lumea, podoaba bisericii, întărirea credincioșilor, mărirea ângerilor și dracilor rană.”

S'au temut Maghiarii de crucea și credința Românilor în trecut. Legile lor ordonară apăsarea, asuprirea, ba chiar alungarea lor cu adausul „Csak az oldak papok ne afurisdjanak.”

Se tem și astăzi, precum am văzut. Alt-cum de ce i-ar gena un lemn nevinovat. Și poate neliniștea conștiinței le însușă atare temere.

Dar „de ce te temi, nu scapi”. Plângerile juste ale Românilor, precum au străbătut în întreaga lume până și în America și Africa, așa vor străbate în întreg universul și vor ajunge și înaintea tribunalului d-zeesc, și atunci acela, pe care l'a reprezentat crucea batjocorită, va dicta pedeapsa meritată vinovaților bajocoritori. Avem firmă speranță în aceasta, căci este sfântă cauza pentru care ne luptăm, sunt evangeliile, principiile, a căror respectare o pretindem.

Este batjocorită crucea Românilor din Ieci, dară dela mare până la Tisa, dela Dunăre până la marginile Bucovinei, ba încă și în Peninsula-Balcenică și chiar pe Olym sunt posderii de Români. Aceia vor ridica multe cruci, care se le dea tării în lupta lor dreaptă pentru limbă, credință și naționalitate. Istoria ne dă dovezi, că cauza justă triumfează. Strămoșul Constantin-marele cu semnul crucii a biruit pe vrășmașii sei, și noi încă vom birui, căci sub acest semn luptăm întru cântărire, asuprirea, apăsarea, neîndreptățirea altora, ci egalitate, frățietate și libertate pentru toți.

Sunt grele pedecile ce ni-se pun și ilegale armele cu care ne luptăm, dar' nu abdicăm, căci libertatea este dela D-zeu și cel-ce se luptă pentru libertate, acela, dize Bolintinean, „se luptă pentru D-zeu”.

Și de ar fi greutățile ce le întâmpinăm îndecite, nu vom desera, ci vom susține lupta până în sfârșit, căci „când vom sta față în cer cu Domnul Sfânt”, vom să putem răspunde:

„O! Doamne în lume cât am stat, Tie i-am ridicat cruci, pe Tine te-am reprezentat. Rîuanul.

Societatea macedo-română.

(Raport special al „Tribunei”)

București, 16/28 Octomvrie.

Curentul național, început acum doi ani prin fondarea Ligei culturale, crește zilnic. Români din toate părțile cantă să se adune în giurul stindardelor Ligei, care face progrese surprinzătoare. Mișcarea națională însă nu se mărginește numai în Ligă. Astăzi sîntem fericiți a înregistra reînvierea valoroasei societăți macedo-române. Scopul acestei societăți este: supravegherea și încurajarea culturii naționale a „Românilor din Peninsula Balcenică”, și avînd în vedere că în fruntea ei se află cei mai valoroși patrioți

științioși și amănunțit pe toți autorii — atât români cât și străini, care au scris despre Ardeal și Români. A reușit în chipul acesta să ne prezente o lucrare de valoare, oglindă fidelă a trecutului nostru.

Partea covârșitoare a lucrării dlui Adamescu îmbrățișează evenimentele dela 1848—49, tratate cu pricepere și căldură.

Ceea-ce ridică valoarea cărții, e faptul că dl Adamescu nu se mărginește numai a înregistra cele petrecute, ci face comentarii, ne înfățișează o istorie critică, așa făcînd a revoluției dela 1848—49, își spune părările, todeauna motivat, asupra tuturor bărbăților marcanți care au participat la mișcarea de atunci, după cum își arată părările și privitor la rezultatul acțiunilor întreprinse atunci de fruntașii noștri. Bărnuțiu, Papiu, Iancu, Șaguna, Leményi și alții — toți își au locul și judecata cuvenită în cadrul lucrării dlui Adamescu.

Adresăm sincerele noastre salutări atât pentru priceperea cu care autorul înfățișează marea noastră epocă națională — mișcarea dela 1848—49 — cât mai ales pentru serviciul ce ni-l face prin opera sa prezentându-ne în adevărată lumină fraților noștri din România, care prin citirea cărții dlui Adamescu vor prinde interes tot mai mare pentru noi.

Recomandăm de altfel citirea acestei cărți și Românilor în interesul căror s'a scris —

români ca dl V. A. Urechia, care a fost și este sufletul acestei societăți, Nicolae Ionescu, senatorul Gusti, mare proprietar, și mulți alții, sperăm ca nu peste multă vreme să putem înregistra succese frumoase ale numitei societăți.

Ieri la oarele 3 p. m. între mulți oaspeți de aici au participat la întrunire peste vreo 100 membri ai coloniei macedo-române, precum și o mulțime de studenți universitari. Dl V. A. Urechia, senator și profesor universitar, când a apărut în sală a fost primit cu urale și aplauze unanime. Dsa deși suferind încă, nu a hesitat a lua parte la întrunire. Dsa a fost proclamat președinte ad-hoc, și după ce a deschis sedința prin o scurtă cuvîntare plină de patriotism, a dat cuvîntul dlui senator Gusti. Dl Gusti a accentuat necesitatea de a veni în ajutor fraților din Balcani, ajutând tinerimea la studii, ca la rîndul ei să poată, reîntorcîndu-se în patrie, răspîndi rațele culturii naționale, câștigate în România liberă fraților din Pind. După dsa dl profesor Urechia a vorbit despre proiectata confederație balcanică, a spus cum noi vom binele și progresul tuturor statelor balcanice; a criticat atitudinea Grecilor, care nu înțeleg că este în interesul lor de a nu se pune în conflict cu toate popoarele din Peninsula-Balcenică, cum au făcut cu noi și cu Bulgarii. A oi s'a procedat la alegerea consiliului de 35 membri între care menționăm pe dñii: P. S. S. metropolitul-pri-matal României, Al Orescu, rectorul universității, V. A. Urechia, N. Gusti, V. Dan, proprietar mare, N. Ionescu, C. Robescu, Gr. T. Brătianu, episcopul Ghenadie de Argeș, Dr. Leonte, Cosmescu, Mihăileanu, prof. etc. etc.

Din sinul acestui consiliu s'a ales comitetul administrativ de 3 și anume: Dl Urechia, Gusti și Dan, membri casieri: N. Ioanid, secretari: Cosmescu și Mihăileanu.

Cu ocazia aceasta s'a subscris peste 3000 franci, pe lângă vechiul capital.

Trăească, crească și înflorească societatea macedo-română!!!

Suspendarea dlui Dr. V. Lucaciu.

Dela Mociu ni-se trimite următoarea adresă către Dr. V. Lucaciu:

Ce domnului Domn Vasile Lucaciu în Șişesci.

Subscriși preoți din tractul Coșocnei Vă poftim succes s'ralucit în lupta ce aveți a o purta pe cariera spinoasă pe care V'au împins întâmplările obvenitoare din cauza energică ce ați arătat față cu mult prigonit naostă națiune. Înainte cu D-zeu. Suferințele Tale sînt ale noastre. Deviza Ta este a noastră: Întru toate Te aprobăm. D-zeul dreptății se-ți stee într'ajutor.

Ioan Blaga, preot gr.-cat., Ioan German, preot gr.-cat.; Ioanichiu Schiopul, paroch gr.-cat. în Giurfalău, Dionisiu Morariu, notar tractual, Ioan Ilojan, preot român; Vasiliu Iustian, preot român, Vasilie C. Jarag preot greco-catolic; Alexandru Bighianu, preot român; Ioan Iobosu, protopop; I. Iulian, paroch gr.-cat.; Teodor Giurgiu, paroch gr.-cat. în Aruncuta; Aurel Pop, preot gr.-cat. în Ineu-super.; Ioan Petean, preot român; Aurel Porău, preot rom unit; August Lazar, paroch gr.-cat.

De pe Valea-Agrîșului s'a trimis dlui Dr. V. Lucaciu următoarea adresă:

Toți timpii și toate popoarele și-au avut bărbății lor ilușri, care prin activitatea, intelectualitatea și abnegațiunea față cu sine și ale sale au făcut servicii națiunii sale, așa că astăzi istoria pronunță cu mândrie și binecuvîntare numele lor. Însă au avut și bărbăți care s'au interesat numai de entele ce-l reprezentau dîșii, avînd numai interese materiale, sau care prin malitia lor n'au cruțat nici o morală, făcîndu-se chiar și vîdețori ai națiunii, ai elementului din care au făcut parte; al căror nume istoria îl pronunță cu dispreț și blăstăm.

În lupta noastră de douăzeci și cinci de ani, a Românilor din Transilvania și Ungaria cu curentul maghiarizator, ucidețorului naționalităților de sub Coroana Sf. Stefan; au excelat mai mulți bărbăți iluștri, între care și părintele Dr. Vasile Lucaciu, parochul Șişescilor, pe care Ilustritatea Sa episcopul dieceesi Gherlei l'a suspendat din oficial seu de paroch, din care cauză anumit nu șcim, de nu cumva e cauza că e bărbat solid, bărbat cu caracter, bărbat cu o cultură eminentă; și nu un laș și ticălos, adoratorul titulelor sau pungi.

Națiunea română e indignată foarte tare din cauza suspendării părintelui Dr. Vasile Lucaciu prin Ilustritatea Sa. Și e indignată cu atât mai tare, cu cât activitatea părintelui Lucaciu nu a fost un act individual al seu, ci — a fost o luptă la care l'a împins vaietul poporului român și nedreptățile ce le îndură națiunea română dela tiranii timpului modern, dela factorii elementului maghiar, care sub masca culturii tind a maghiarisa naționalitățile de sub Coroana Sf. Stefan, — tind a sugruma națiunea română. Prin urmare: lovitură ce Ilustritatea Sa o dăte părintelui Lucaciu nu e altceva decât că Ilustritatea Sa, cu mîna sacrilegă a înfipt pumnalul în sinul mamei națiuni. Nu a lovit Ilustritatea Sa prin actul suspendării un singur individ sau cap de familie în persoana părintelui Lucaciu, ci a îndreptat o fatală lovitură asupra limbii, asupra culturii poporului român.

Ne e mare amărăciunea când vedem un prelat bisericesc punîndu-se în serviciul elementului plămădit din fărîmăturile oardelor hunice, e mare amărăciunea vîdețorului un prelat bisericesc făcîndu-se instrument ucidețor în mîinile călășilor națiunii și bisericii sale române, aruncînd noroiul blamului asupra bisericii românești. Însă „Iuda prin lăcomie spânzurare și-a agonisit”.

Deci: ca națiune și popor român decaram sus și tare, că nici mărșavele uneltiri ale unui Moldovan Gergely, nici lăcomia și slăbiciunile Ilustrității Sale episcopului Ioan Szabó, nu ne vor descuraja de pe calea elupțării culturii noastre naționale și bisericesci.

Declaram sus și tare că: politica profasată de părintele Dr. Vasile Lucaciu o vom urma și subscrie ca pe una care e a noastră a tuturor Românilor din toate unghiurile locuite de Români.

Declaram sus și tare că: protestul subșternut la Sînția Sa Pontificale Leo XIII. nu e numai al acelor Români întruniți la Șişesci, ci al nostru al tuturor Românilor din Transilvania și Ungaria.

În acord cu inteligența și poporul român de pe Valea-Agrîșului și poala Mesesului.

M. Moldovan.

CRONICA

M. Sa Împărăteasa-Regină Elisabeta, după-cum se deosebește din Viena, și-a amînat călătoria la Corfu pentru timp nedeterminat. Călătoria era proiectată pentru zilele acestea. Causa amînoării e împregurarea, că porturile Adriatice au fost declarate ca infectate de holeră.

Avansamentul în armată. Au fost numiți cu rangul dela 1 Noemvrie n: *Generali-maior*: Archiducele Francisc Ferdinand de Ausria-Este, comandant al regimentului de husari nr. 9, pe lîngă absolvirea dela această comandă; *colonel*: Archiducele Leopold Salvator, locotenent colonel și comandant al diviziunii de baterii nr. 22, la regimentul de infanterie nr. 24; *locotenent colonel*: Archiducele Otto, maior în regimentul nr. 28, la același regiment; *capitan de marină* cl. I.: Archiducele Leopold Ferdinand; *locotenent*: Archiducele Albrecht Salvator, sublocotenent în regimentul de husari nr. 11, la același regiment. Mai departe au fost numiți: *Locotenenți mareșali* următorii generali-maiori: Carol baron de Sztankovics, comandant al diviziunii 12 de infanterie; Ferdinand Cronenbold, comandant al diviziunii 32 de infanterie; Enric Adrowski, comandant al div. de inf. 34; Ludovic Hegedus de Tisza völggy, comandant al diviziunii de cavalerie din Jaroslau și Ferdinand Fiedler, comandant al diviziunii 3 de infanterie, toți cinci în posturile lor de până acum; *generali-maiori* colonelii: Iosif conte Beroldingen dela reg. de inf. nr. 92, comandant

al brigădei 2. de inf.; Bartolomeu Rózsa de Nagy-Eged, comandant al brigădei 82. de honveđi; Carol Bernolák de Harasz, șef al secției I. în ministerul de honveđi; Antoniu Gebauer nobil de Füllnegg, comandant al brigădei 3. de geniu; Ignatie cavalier de Schrott, comandant al brigădei 48 de infanterie; Danil cav. de Grivicso, comandant al brigădei 47. de inf.; Otto de Gerstner, comandant al brigădei de artilerie nr. 13; Hubert cav. de Czibulka, comandant al brigădei 62 de inf.; Eduard Pucherna, comandant al brigădei de inf. nr. 5; Hugo conte Wurmb-Stuppach, comandant al brig. de cav. nr. 8; Ludovic Pavay, comandant al brigădei de inf. nr. 3; Armin cav. de Pinter, comandant al brigădei de inf. nr. 96 și Francisc Zsoldos, comandant al brigădei 81 de honveđi, toți în posturile de până acum; *coloneli*: în statul maior general; locotenenți-colonelii: Carol nobil de Reznicek, profesor la școala militară, Emil Woinovich, șef al biroului de evidență al statului maior gen. și Liboriu Frank, în serviciu la ministerul de război, toți trei în posturile de până acum; în arma infanteriei și vîdețorilor locotenenți-colonelii: Iuliu Hoser dela reg. de infanterie nr. 8, Carol Peschka dela regimentul de infanterie nr. 74, George nobil de Menz dela regimentul de inf. nr. 48, Simeon Rabatics nobil de Bliznagor, comandant al batalionului de inf. bosniac nr. 2, în același post, Frideric Edelmüller dela regimentul de inf. nr. 54, Andr. Serdies dela regimentul de inf. nr. 68, Artur Jonak de Freyenwald dela regimentul de inf. nr. 28, Iuliu Frodl nobil de Frohenbühl dela regimentul de inf. nr. 13 și Francisc Düringer dela regimentul de inf. nr. 73, toți cinci la același regiment; Emanuel Cvjetecanin, comandant al corpului de gendarmi pentru Bosnia și Eregovina, în același post, Eugen Cveticovics, comandant al batalionului bosniac nr. 4, în același post, Marcu cav. de Knezeyics de Sokolac dela regimentul de inf. nr. 62, Andr. Muck, comandant al batalionului de vîdețori nr. 21, Francisc Schuster dela regimentul de inf. nr. 20 și Gustav de Görtz dela regimentul de infanterie nr. 100, cei doi din urmă la același regiment; în arma cavaleriei: locotenenți-colonelii: Antoniu Helff dela regimentul de ulani nr. 5, Stefan Szmeccányi de Szmeccany dela regimentul 9 de husari și Alfred Zietkiewicz dela regimentul de dragoni nr. 11; în arma artileriei: locotenenți-colonelii: Gottfried Benesch, Carol Ziegelmayer dela regimentul de fortăreață nr. 3, Carol Kottek, Antoniu nobil de Gottstein, Enric Frösch nobil de Sowille dela diviziunea de baterii nr. 15, Ludovic Merkel dela regimentul de artilerie de corp nr. 4, Nicolau cav. de Wüch, Reinhard nobil de Schuppler dela diviziunea de baterii nr. 10 și Carol Kriwanek dela regimentul de fort. nr. 2; în arma geniiului: locotenenți-colonelii Cristofor Klar, Alfred Komark și Filip Hess; în bransa hărghliilor statului locotenent-colonelul Ioan Tichy; în statul armat: locot. colon. Edmund Schediwy la reg de ulani nr. 1.

Numiri. Au fost numiți: Notarul Iosif Wittich dela tribunalul reg. din Cluj viceprocuror în Murș-Oșorheiu; notarul Alexandru Donovak dela tribunalul reg. din Zelau subijude la judecătoria cerc. din Văul; mai departe subnotarul Gavril Antalffy dela judecătoria cerc. din Gergio-Sat-Miclus ntar la tribunalul reg. din Clucsereda și diurnistul Desider Spitzer dela tribunalul r-g. din Oradea-mare scriitor la cel din Eperjes.

Modificarea ordinii advocațiale. Proiectul de lege despre modificarea ordinii advocațiale, după-cum anunță foile maghiare, a eșit deja de sub presă și a fost trimis tuturor camerelor advocațiale pentru a se pronunța asupra lui.

Judecătoria cerc. din Rodna va fi investită dela 1 Ianuarie 1893 începînd cu putere judiciară în afaceri de cărți funduare.

Din foile maghiare. Înregistrînd discursul ținut de dl G. Pop, profesor la gimnaziul din Brașov, „Magyar Hirlap” dela 29 Oct. n. reproduce acea parte a discursului, în care dl Pop făcea alușiune la Oveři aji ajunși la putere în Ungaria, deși pe când noi Români vîrșam sînge pentru patrie, jupăni pericunaj făcea negoț prin Rusia, precum reproduce și pasajul unde dl Pop arstă ce-i așteaptă pe tinerii români după ce vor eși în viață. Foia maghiară dizea apoi: Cine îndrăznește să afirme, că dl Ghiță Pop agit? Se înțelege, că întrebarea e pusă în sens ironic, pentru că înaintea Ungurilor a spus adevărul însemnează a agita! „Budapesti Hirlap” dela 29 Oct. reproduce din articolul „Salutul nostru” al doilea publicat în „Tribuna” referitor la congresul naționalităților — fără nici un coment. Semnificativ pentru că de reg. la foile maghiare întodeuna ne grăfăie cu câte o vorbă dulce când cetesc articole de ale noastre ce nu le plac.

Telefon între Murș-Oșorheiu și Reghinul-săsesc. Ministrul de comerț a acordat firmei M. Farkas din Murș-Oșorheiu concesione pentru construirea unei linii telefonice pe seama proprie între Murș-Oșorheiu și Reghinul-săsesc. Lînia e lungă de 31 kilometri și are menirea de a mijloci legătura între fabrica de spirit din Reghinul-săsesc și chereastuina din Murș-Oșorheiu, ambele proprietate firmei numite.

Promotivne. Nise sorie din Budapesta, că dl Emilian Popescu din Dumbrava, profesor cenzurat, depunînd cum laude

Banca generală de asigurare „TRANSILVANIA“ ÎN SIBIIU, fundată în anul 1868

asigurează prelungă condițiile cele mai favorabile:

- în contra pericolului de foc și exploziune clădiri de ori-ce fel, mărfuri, produse de câmp, mobili etc.
- pe viața omului în toate combinațiunile, precum: asigurări de capitaluri pe cazul morții și pentru term-nuri fixate, de zestre și de rente.

Dela fundarea institutului se plătiră:

Despăgubiri pentru daune cauzate prin foc	Sume asigurate pe viață
în a. 1869—1888 fl. 724,007.36	în a. 1869—1888 fl. 557,728.81
în a. 1889 „ 29,899.71	în a. 1889 „ 46,966.61
în a. 1880 „ 59,643.77	în a. 1880 „ 44,195.08
în a. 1891 „ 51,752.38	în a. 1891 „ 48,316.91
Suma fl. 865,303.22	Suma fl. 697,207.41

1,562.510 fl. 63 cr.

Conform bilanțului pentru 1891 fondurile de rezervă și garanție se urcă la
670.936 fl. 74 cr.

Prospecte și formulare se dau gratis.

Deslușiri se dau și oferte de asigurări se primesc prin Direcțiune în Sibiiu,
(Strada Cisnădiei Nr. 5, casa proprie), sau prin Agenturile generale și principale în Brașov
(H. Hermann), Cluj și Arad, precum și prin Agenturile speciale în locurile mai însemnate.

Concurs.

[5510] 3—3

Devenind vacant postul de prim-comptabil la Institutul de credit și economii „Arieșana“ din Turda, prin aceasta se exerce concurs cu termen până în 30 Noemvrie st. n. a. c.

Beneficiul împreună cu acest post este: salar anual de 600 fl., plătit în rate lunare anticipate, care după împregiurări se poate mări, drept de pensiune și drept la tantiema oficialilor.

Doritorii de a dobândi acest post au să-și înainteze la subscrisa direcțiune cererile lor, instruite cu documente referitoare la științele comerciale (comptabilitatea de bancă) și praxa de până aci, până la termenul de mai sus.

Turda, în 22 Octomvrie 1892.

Direcțiunea institutului de credit și economii „Arieșana“

D. St. Șaluțiu,
dir. executiv.

A apărut:

Clara Milici

Novelă

de

I. Turghenev.

Traducere din limba rusă

de

Enea Hodoș.

Institut Tipografic în Sibiiu.

În editura „Institutului tipografic“
a apărut și se află de vânzare

Prăsirea pomilor

de

D. COMȘA,

membru în comitetul central al „Reuniunii române agricole“.

Prețul unui exemplar 12 cr.

Institutul Tipografic din Sibiiu.

A eșit de sub tipar:

Călimdarul Poporului

pe anul comun

1893.

Anul VIII.

SIBIIU.

„Institutul Tipografic.“

Numai 20 cr. exemplarul.

Numai 20 cr. exemplarul.

Cuprinsul: Călimdarul astronomic și bisericesc, cu povești economice pe fiecare lună. — Cronologie pe anul 1893. — Genealogia domnitorilor europeni. — Posta. — Correspondența telegrafică. — Raportul între măsurile nouă și vechi. — Scara timbrilor. — Autoritățile bisericești în Ungaria. — „Făr de noroc“, novelă de Ioan Russu-Șirianul; „Femeia numai după urs nu se duce“, poveste. — „Economic“: Ceva despre pâine; Un nou pom prețios; Cât costă urina? Curățirea pălărilor de păsă; Care găina când produce ouă multe. — „Poesii“: „Vântul“, de G. Coșbuc; „Craiul ielelor“, de Goethe, trad. de S. P—u; „Cortegiul“, de N. Tincu; „Muzica“, de N. G. Radulescu; „În copilăria mea“, de M. Grigoriadi de Bonachi; „Ca astăzi“, de Veronica Micle; „Poet și critic“, de G. Coșbuc. — „Partea haslie“: Reporter modern; Un lăudăros; Nu-i de vină; Calcă-a popă; Tiganul și iepuroaica. — Doine populare. — Tîrgurile din Ardeal, Ungaria, Bucovina și România. — Inserate.

Vîndătorilor se dă rabatul cuvenit.

Mersul trenurilor

pe liniile orientale ale căii ferate de stat r. u. valabil din 1-a Octomvrie 1892.

Budapesta—Predeal									
Tren de persoane	Tren de persoane	Tren de persoane	Tren de persoane	Tren de persoane	Tren de persoane	Tren de persoane	Tren de persoane	Tren de persoane	Tren de persoane
10.	8.05	8.05	2.15	pl. Viena . . . sos.	3.	1.55	3.	7.20	6.20
8.25	1.55	3.20	5.50	↓ Budapesta . . . ↑	6.20	7.30	6.35	1.50	8.40
11.38	4.14	6.50	9.22	↓ Szolnok . . . ↑	2.55	5.23	3.31	11.46	4.47
2.12	5.53	11.53	12.57	↓ P-Ladány . . . ↑	12.06	3.46	1.16	10.05	2.24
3.58	7.08	12.05	1.50	↓ Oradea-mare . . . pl.	2.25	11.04	8.43	12.09	5.12
4.	7.15	2.24	2.19	↓ Mezö-Telekd . . . sos.	2.18	10.44	8.38	11.51	5.12
4.30	7.43	1.02	3.03	↓ Röv . . . ↑	1.52	10.07	8.13	11.17	5.18
5.22	8.18	2.14	3.46	↓ Bratca . . . ↑	9.30	9.10	7.47	10.23	7.11
5.45	2.50	4.07	4.07	↓ Ciucua . . . ↑	1.26	8.31	7.08	9.51	5.20
6.31	9.07	3.54	4.53	↓ Huedia . . . ↑	3.53	8.31	7.08	9.51	5.20
7.12	9.37	4.53	5.32	↓ Ghirbău . . . ↑	2.58	12.47	7.53	6.39	8.17
8.01	6.24	6.24	5.42	↓ Cluj . . . pl.	1.13	6.53	6.39	9.11	8.17
8.29	10.37	6.59	5.55	↓ Apahida . . . ↑	12.17	11.01	6.14	5.25	7.40
8.46	11.10	8.20	6.18	↓ Ghirib . . . ↑	10.45	5.14	4.48	6.52	11.28
9.03	11.33	8.45	6.84	↓ Cucurda . . . sos.	9.23	3.18	3.	5.26	11.55
10.08	12.50	10.21	7.84	↓ Uioara . . . ↑	8.54	2.31	2.08	4.52	12.
10.37	1.25	11.09	7.57	↓ Vintul-de-sus . . . ↑	2.18	2.	2.	2.34	12.09
10.56	1.43	11.17	7.57	↓ Aiud . . . ↑	2.05	1.51	4.28	4.07	10.55
11.04	1.62	11.26	8.22	↓ Teiuș . . . pl.	8.24	1.35	1.23	4.07	11.40
11.29	2.18	11.54	8.58	↓ Crăciunel . . . ↑	8.07	1.05	12.54	3.41	11.40
11.45	2.40	12.18	8.58	↓ Blaj . . . ↑	8.	12.28	2.49	2.27	
12.18		12.58	8.43	↓ Micăsasa . . . pl.	7.31	11.42	2.13	1.89	
12.44		1.34	9.14	↓ Copșa-mică . . . sos.	6.57	10.47	1.18	1.18	
12.59		2.29	9.48	↓ Mediaș . . . ↑	6.55	10.31	12.53	12.06	
1.51		2.48	9.50	↓ Elisabetopol . . . ↑	6.42	10.09	12.37	11.29	
1.51		3.03	9.50	↓ Sighișoara . . . ↑	6.21	9.31	12.06	11.03	
2.12		3.26	10.06	↓ Hașfalău . . . ↑	5.54	8.53	11.29	9.46	
2.31		4.07	10.28	↓ Homorod . . . ↑	5.34	8.23	11.03	9.04	
3.04		4.49	11.04	↓ Agostonfalva . . . ↑	4.29	6.55	9.46	8.31	
3.46		5.35	11.19	↓ Apatia . . . ↑	3.56	6.09	9.04	8.05	
4.04		7.23	12.27	↓ Feldioara . . . pl.	3.40	5.42	8.31	7.23	
5.26		8.09	12.58	↓ Brașov . . . sos.	3.19	5.07	8.05		
6.10		8.43	1.15	↓ Timiș . . . ↑	2.48	4.20	7.23		
6.41		9.18	1.35	↓ Predeal . . . ↑	10.17	2.18	6.58		
7.17		11.	5.15	↓ Bucuresci . . . pl.	9.41	1.42	5.57		
8.		12.26	5.57		9.12	1.12	5.16		
		1.11	6.29		4.45	7.40	8.50		
		8.35	12.10						

Nota: Oarele însemnate în stînga stațiunilor sînt a se ceti de sus în jos, cele însemnate în dreapta de jos în sus. Numeri încaudrați cu linii groase însemnă oarele de noapte.

Editura și tiparul Institutului Tipografic în Sibiiu, sub responsabilitatea lui Ioan Popa Necșu